

Criză în întuneric

Adrian Păunescu

Pădure de-a dreapta, pădure de-a stânga,
Ce margini grețoase de hău
Și mare în țărm își continue tânga
Și mie mi-e rău.

Ce mult întuneric, nu văd nici o cale,
Vapoarele-n mare sunt reci,
În mine un haos întreg se prăvale
Și, moarte cum treci!

Se vaită cucii în cuiburi ciudate
Și mie, în mine mi-e greu.
Și marea bolnavă se-agită și bate
În sângele meu.

De ce să m-agăț când sunt toate fugare
Și oamenii dorm liniștiți,
De tine, pădure, și bornă, și mare,
De voi ce nu știți.

Un doctor îmi trebuie, unde e dânsul?
Mă doare și nu știu să spun,
Că hățul mă trage în negură plânsul,
Mi-e rău și sunt bun.

Contractele mele cu lumea sunt sparte,
Contractul cu mine e mort,
Spre casele tale, absurda mea moarte.
Abia te mai port.

Mă aflu-n mașină, șoferul oprește,
Mi-e teamă-n șosea c-o să mor,
Și marea vuită un pic de nădejde
Și-un prim ajutor.

Și-apoi la hotel, într-o cameră chioară
Injectii și tot ce mai e,
I-e silă ființei acum să și moară
Și nu știu de ce?

La marginea mării venise poetul
Să doarmă un somn liniștit
Și poate-l obțin, acum, eu, cu încetul,

Cădere în mit.

Aprind o veioză și fața mi-e sură,
Injectia bate adânc
Și somnul sau moartea alene mă fură,
Mi-e bine și plâng.

Atâta pustiu e pe buzele mele,
Chimia m-a dat vârstei reci,
Mai sânt sanatorii, deasupra în stele,
Poți moarte să treci.

Adorm pronunțând bâlbâite cuvinte
Și pulsul mi-e trist și mi-e rar,
Mă trag ca un stol de aduceri aminte
În dicționar.

De-a dreapta pădure, pădure de-a stânga
Și trupul beteag și olog
Și marea în țărniță își continuă tângă
Si cui să mă rog?